

LAURENȚIU ION

CORPORAȚIA NORILOR

*Corporația norilor: țara din care
plecăm în zbor, plutind ușor,
ca de la un job solicitant
care aproape ne-a omorât.*

Nu există un drum regal spre serviciu
cât să mă simt și eu rege în împărăția
care mă vrea supus.

Stau în mijlocul intersecției și aștept
ca sfinții Gabrielei Firea să vină să mă salveze.

Inima care m-a furat a plecat să facă
același lucru pentru ea.

Nu am vrut decât să-ți arăt cum poate iubi
un om de dreapta unul de stânga,
într-un hotel de lux din Berlin.

Mai bine arată-mi tu un om care spune
copiilor lui că statul îi va proteja și-ți voi arăta
și eu un om care și-a învățat copiii să nu
plângă, crezând că primarii din pușcărie
vor plânge în locul lor. Orice-ar fi lăsat

asta în mine nu seamănă cu ce-a fost furat.
Săruți un băiat în care un alt băiat numit
Colectiv și-a băgat limba cu forța,
iar eu mă trezesc în brațele cuiva
care încearcă să iubească puțin mai mult,

dar eșuează în alte brațe decât ale mele.
Tot ce avem e o viață nepotrivită pe care
n-o putem da înapoi nici cu un pumn băgat
pe gât, în plină stradă, în timp ce același
băiat ars le face cu mâna ca un președinte,

din mijlocul intersecției, celorlalți tineri arși
care încă n-au murit. Am avut un vis
în care vorbeam despre dragoste și tu
nu erai în el. Atunci am știut că s-a terminat,
când ne-am trezit în același fel în care

eu și bunică-mea am stat față-n față,
fără să ne vorbim, după ce PSD
a câștigat alegerile. În visul meu,
am văzut două mâini străine care
se ating din greșeală deasupra ultimului

avocado al generației noastre,
care a fost dragostea. Acum nu mai are
ce să treacă prin gheața polară
până la inima pe care am îngropat-o
să nu mai simtă nimic. Tot ce-mi rămâne

e să mă uit la corpul pe care nu mi l-am lucrat
în sala de forță și să-l aprob așa cum
aș da din cap pe o melodie care îmi place
în secret, într-o combinație nefericită de trup
și inimă, două proteste care se desfășoară

simultan, dar numai unul e pe bune.
Aș putea fi instituția care-ți cere câte o copie
pentru fiecare altă copie sau copilul
speriat din momentele imediate ale unui coșmar
scurt în care cădea într-un gol rece și întunecat,

ca țara în care visează să emigreze.
Cine simte mai bine neputința handicapatului
în scaun cu roțile care așteaptă în fața Mega Image
alături de un bichon tuns ca un glob disco,
inima sau corpul? Cine simte foamea bătrânei

care nu e bunica mea, dar care țipă la mine
pentru a-și proclama victoria temporară
față de moarte în timp ce-și cumpără medicamentele
de care nu are nevoie? Cine, prim-ministrul oficial
sau cel neoficial? O copie coruptă a copiei

corupte după chipul și asemănarea unei fete naive
care mângâie o mână de evreu
cu mâna ei de creștină, ca o rachetă care caută
ceva divin în spațiu, și tot ce găsește într-un final
e o dragoste circumcisă și înfricoșătoare.

Îți scriu din garsoniera pe care ai trădat-o
și din care urmăream câinii străzii făcând
tot ce puteau să nu fie capturați și uciși.
Au trecut două luni și lumina garsonierei
încă stă aprinsă alături de celelalte lumini

ale Bucureștiului. În fiecare dimineață,
mă pun la capătul cozii de la Origo și aștept
să fiu umilit pentru că vreau zahăr la cafea.
Când închid ochii, văd în sfârșit ce crimă
ascunde întunericul meu

și încremenesc ca un copil gras
pentru poză, care știe cât e de disprețuit.
Voiam să-ți spun că duminică voi fi în mijlocul
protestelor din Piața Victoriei, încercând să câștig
lupta pe care am pierdut-o în clasa a patra.

Cineva se va ciocni de mine din greșeală,
iar eu o să reiau lupta înainte de momentul final,
în care mă lovesc cu dinții de bancă
și toți colegii încep să râdă de mine.
Lasă-mă să-ți spun că nu eu sunt tânărul

cu dinții stricați din spital, care-și așteaptă
transplantul la știri, fericit că un rinichi
sănătos îl vede și se îndrăgostește de el.
Eu sunt tânărul cu dinți perfecți, obsedat
de bani și putere, care apare la știri,

sperând că o corporație bogată îl vede
și se îndrăgostește de el.
Dacă vrei să mă iubești, nu o faci
într-un fel pe care l-aș putea înțelege:
aici e cuțitul, aici e dorința de a-l băga în mine

și aici e telefonul de pe care vei privi cum
un politician cu dinții stricați e dus la închisoare.
Pun tot ce am mai frumos pe internet
pentru că vreau să-l devalorizez:
o poză cu cerul căruia nu-i pasă de cariera mea

și cu păsările care zboară deasupra corporației
pentru că știu ceva ce eu nu mai știu: libertatea.
Nu mai vreau muzică de dragoste cât timp
dragostea noastră nu e curată și liberă.
Eu beau Pepsi, tu Coca-Cola și iată de ce

dragostea noastră nu are nicio șansă.
Vreau să dea cineva o ordonanță
de urgență și pentru inima asta singură,
care a mai rămas în mine,
până nu va fi înlocuită cu totul

de o inteligență artificială capabilă
să iubească mai mult decât mine.
Am vorbit despre cum roboții îmi vor fura
jobul într-o zi și nimeni nu și-a dat seama
că au deja în față un robot care le vorbește.

Mi-am antrenat mușchiul inimii să nu mai simtă
nimic într-o sală de forță numită corporație.
Dacă citești ce scriu, vreau să vii pe neaunțate,
ca aceeași ordonanță de urgență, și să-mi umfli
plămâni cu aerul dragostei așa cum se umple

biroul cu aer curat după o zi lungă,
în care am strâns toți colegii la un loc să văd care
mă urăște mai mult pentru că sunt mai bun ca ei.
Sunt robotul trimis pe pământ să iubească
ce a mai rămas din omenire.

E una dintre zilele când soarele stă și
la fereastra mea, și la a ta. Când spun fereastră,
mă refer la fereastra de pe Netflix, de la care
aștept un sfârșit mai frumos ca sfârșitul
lui Liviu Dragnea.

De unde sunt, mă uit la cocul prim-
ministrului și nu văd decât un
avocado mic și împutit, care e generația mea
refuzând să iasă la vot.

O văd pe bunica mea care așteaptă

să moară în secția de votare.

Bunica mea e bunica noastră pe care încerc
să o conving să voteze cu cine trebuie.

Harvard m-a învățat cum se conduce o țară,
adică țara lui Donald Trump m-a învățat cum

se conduce țara care acum nu aparține nimănui.
Atunci m-am oprit pe o stradă din Boston
și am descris cerul dintre orele patru și cinci,
când făceam loc unei fericiri de nedescris
pentru un băiat dintr-o țară fostă comunistă,

care a decis că va candida la președinție
într-o zi. Aștept să se întâmple ceva miraculos
cu internetul, ceva care să-mi arate că nu e nevoie
de un telefon pentru a-mi număra bătăile
inimii în zilele de singurătate.

În viața care a mai rămas, mă ridic de la birou
ca un astronaut în spațiu, levitând în rutină
până la canapeaua pe care îmi voi petrece
restul vieții. Într-o zi, o să plec la muncă și
nu o să mă mai întorc niciodată.

Vei afla din ziare că am fost trimis în spațiu
pentru a găsi noi forme de viață capabile
să facă față rutinei. Mă vor urma medicii români,
și ei trimiși în spațiu de guvern, în căutarea
citostaticelor de care bolnavii de cancer au nevoie.

Mă gândesc că vom fi trimiși cu toții în spațiu.
E nevoie de măsuri extraordinare
pentru a supraviețui în țara turlor aurite.
Numai să se lase noaptea și palma lui tati
va coborî în furie ca aripa ruptă a unei păsări.

Palma binecuvântată de Biserică
se va întoarce să ștergă sângele înghețat de pe geam
și va trece iar peste gura stâlcită a copilului.
Până atunci, pot să aud cum tatăl lui
își scoate pantofii: primul lovește puternic podeaua,

iar eu îl aștept și pe-al doilea, pentru că vreau
să fie o logică sfântă în familia tradițională,
dar iată că vine și al doilea, și al treilea,
și al patrulea, izbind podeaua,
când sutana pusă la uscat încetează brusc

să mai sperie păsările ce coboară și urcă
dinspre fereastra mea spre a lor.
Acum, când sunt din nou un copil în preajma
celor mari, nu mai știu să spun ce îmi doresc
cu adevărat, pentru că deja mă învinovățesc